

”தத்துட்ஞானாந்தகுலு நித்யாந்த ஞான விவதியேன வ்யாகாதம்”

தத்துட்ஞானாந்தகுலு என்றால் நித்யார்த்ததுல, தித்யாந்த ஞான என்றால் குலு விவரிததுல ஏற்படுது. இல்லைனு நினைத்தது இருக்குனு உணர்ந்தால் ஞானத்துல புரிஞ்சது. உண்மையான ஞானம் உணர்ர்ப்ப நித்யாஞானத்துல விவரிதம் தெரிஞ்சடுது. எது நித்யாத்ஞானம், எது தத்துட்ஞானம் லோகத்ருஷ்டினு தத்துட்ஞானத்தில சொல்ரோம். ஸாஸ்திர லோகத்ருஷ்டினு காரணதோட மூலப்பொருள் என்பது ஆகும்.

தத்துட்ஞானம் என்பது காரணமாகும். காரண ரூபம் என்பது நித்யாத்ஞானம். காரணமும் காரியமும் வெவ்வேறு என்று வேதாந்திகள் சொல்றா.

உபநிஷத் தத்துவம் என்னைக்கும் எதிர்கவே முடியாதது. ஸப்தம் நித்யம் அனுத்யம் இடத்துல ஸப்தம் நித்யம் தான். நியாயம் என்ன இருக்கு அங்க ஸாஸ்திரம், வேதாந்திகளுக்கு முழு ஸாரிர ஸாஸ்திரம். அப்ப தத்துட்ஞானம் அங்க ஸாஸ்திரத்தால ஏற்படுறது.

ஞாய ஸாஸ்திரத்தை வைத்து வேதாந்திகளோட போட்டி போட முடியாது. தத்துட்ஞானம் நித்யத்தினாலே சொல்லப்பட்டது.

“ஆத்மனே தாவது அஸ்திதீ” ஆத்மம் இருக்கு. ஆத்மா என்றால் என்ன ஜீவாத்மா கண்ணுக்கு தெரியுறது.

“இச்சா தேச ப்ரயர்த்த” ஜீவாத்மா, கடாத்மானு இருக்கு. தத்துட்ஞானம் நிஸ்ரேஸம் என்றால் மோசுட்டிம் சொல்றது. பேதம் ஞானத்தினால் தான் தெரியும்.

“அனாத்மானு ஆத்மயதீ” ஆத்மாவினால் தான் எது இருக்கோ அது அப்டியே இருக்கு. ஆத்மாவோட ஸ்வரூபம் நன்றாக தெரிய வேண்டும். காரணம் வேறு காரியம் வேறு. அனாத்மா தெரிஞ்சுகிறதுனு அர்த்தம். ஆத்மனே ஆத்மானம், அனாத்மனே அனாத்மானம்னு புரிஞ்சுகனும். ஆத்மனே ஆத்மானம், அனாத்மனே அனாத்மானம்னு எப்படி என்றால் ஒன்று இருப்பதை வைத்து புரிந்துக் கொள்ளுதல்.

“அனாத்மாவே அனாத்மா, ஆத்மாவே ஆத்மா” ஒன்றுத்தோட அனாத்மா இருக்கிறத வைத்து ஆத்மா இருக்கா இல்லையானு புரிஞ்சுகனும்.

“அனாத்மனே அனாத்மா ஸாத்மனே ஆத்மனா” ஆத்ம அஸ்தியா, நாஸ்தியானு புரிஞ்சுகனும். வேதாந்திகளுக்கு ஆத்மா நாஸ்தி கிடையாது, ஆத்மா அனாத்மா ஆகுது. பரமாத்மா காரணமா இருக்கு, ப்ரபஞ்ஜம் பூதமா இருக்கதால காரியமா இருக்கு.

ஆத்மா என்பது ஒன்றனுடைய பாவம் ஆகும். வேதாந்திகளுக்கு ஆத்மா நாஸ்தி கிடையாது, ஆத்மா அனாத்மா ஆகுது ஏனா பகவானுடைய பாதம் தான் அவாளுக்கு ப்ரபஞ்ஜம். பகவானுக்கு அந்தமே கிடையாது. பகவான்

இருக்கிற காரண காரியமே கிடையாது. அஸ்ஸுத்தமா இருக்கிறது கிடையாது. உபநிஷத் தான் வேதாந்த தாத்பரியம். வேதாந்தம் என்றால் ஸத்யம். அதனுடைய அர்த்தம் தெரிஞ்சுகிறது நம்மளுடைய முதல் கடமை. அது ஸுஸ்மமா சொல்றது, இது ஸுதலமா சொல்றது.

வேதாந்தம் ஸுஸ்மமா இருக்கும். ஞாயமதம் ஸுதலமா இருக்கும். ப்ரபஞ்ஜம் இல்லைன எதுவுமே உருவாகாதுனு அபாவமா இருக்கு.

“அனாத்மனே ஆத்மா ஏவம் துக்கது,

அத்ரானே முக்தே அநியதே ஸமயே

விவிக்ஸிதே ஹாதவ்யேச”

துக்கம் அநித்யமா நித்யமான, கண்டிப்பா அநித்யமா தான். ப்ரவர்தி ஸுகியா துகியா என்றால் வேலை பொருத்து. நித்யம் என்றால் த்வம்ஸம் ஆகாது. ஸுகம் துக்கம் இரண்டுமே நித்யமா இல்லை. ஜென்மாவிலே தோஷம் இருக்கு. ஆனா வேதாந்த ஸித்தாந்ததுல என்ன சொல்றானா துக்கம், ஸுகம் என்பது ஜென்மாவிருந்து மரணம் வரை இருக்கு. ஸுகம், துக்கம் ஸமமா இருக்கிறதுல தான் ஜீவன் இருக்கு, மனுஷ ஜென்மானு அர்த்தம். ஜென்மா இருந்தா ப்ரவ்ருத்தி இருக்கு அப்ப துக்கம் இருக்கு. முக்தினு சொன்னா வேற்றுமை இருக்குனு பொருள். அஹன்காரம் நிவர்த்தி வந்தா ப்ரவ்ருத்தி என்பது முடிஞ்சு போச்சு. தத்துட்ஞானத்தில் வேற்றுமை வரலைனு

சொன்னா மோசுடிம் இருக்கு. "ஆவேஷிக மோசுடிம்" ஆக மோசுடிம் கிடைச்சா எல்லாருக்கும் ப்ரஸணம் ஆகிடும். அப்ப மோசுடிம் என்பது நிரந்தரமானது.

"ஏவம் துக்கே நித்யே அத்ரானே" அந்தரம் இல்லைனா துக்கம் இல்லை.

"துக்கே நித்யே அநித்ரானே" துக்க ப்ரவ்ருத்தி இருக்கு, ப்ரவ்ருத்தி இல்லைனா துக்கம் கிடையாது. அந்தரம் எப்போ இல்லையோ ஸரிரம் உண்டாவது இல்லைனு போகுது. அப்ப மோசுடிம் நித்யமா இருக்கு.

"அனூல வேதனே ஸுகம், ப்ரதியூல வேதனே துக்கம்" ஆத்ம ஞானத்தினால் தான் துக்கம் அநித்யமா பண்ண முடியும். ஸரிரம் இருக்க வர துக்கம் உண்டு, ஸரிரம் இல்லாம போனால் துக்கம் இல்லை. தத்துட்ஞானத்த ஸுதலமா சொல்றோம், வேதாந்திகள் ஸுஸம்மா சொல்றா. ஸுகம் நித்யமா இருக்குறத உணர்ந்தால் அது தான் மோசுடிம்.

"ஏவம் துக்கம் ஸமயே அத்ரானே ஸபயே ஜூப்ஸே அபயே ஹாதவ்யேசா யதா விஷயம் வேதிதவ்யம், யதா ததாவ்யம் தத்துட்ஞானம்" அத்ரானே என்றால் பயம். ஸபயே என்றால் இருந்தால் அருவருப்பு இருக்கும். எது விட வேண்டும் ப்ரவ்ருத்திய விடனும். எது எடுத்துக்க வேண்டியது தத்துட்ஞானத்த எடுத்துக்கனும்.

“ப்ரவ்ருதோ அஸ்தி, கர்மா அஸ்தி கர்ம பலன் இதி தோஷைஷு கர்ம பலன் தோஷாஹா” தோஷம் இருந்தா ஸம்ஸாரியா இருக்கு, இல்லைனா இருக்க முடியாது. “நினித்த தத்துட்ஞான ஜென்மனா நினித்தத்வான் ஜென்மானோ கர்மானாம்” தத்துட்ஞானம் ஏதனால இருக்குனா தசு்ஷனத்தில் இருக்கு.